

Boeck-Hansen: Da vi i Fjor fra England hørte om denne internationale Aftale angaaende Principperne for en Fortsættelse af Samordningen med Hensyn til den internationale Skibsfart, tror jeg ikke, der var ret mange i dette Land, som ikke ønskede, at Danmark havde været med. Men saadan laa det jo ikke for os; vi var paa det Tidspunkt endnu under Nazismens Tryk og kunde derfor ikke gøre, som vi havde Lyst til. Vor store Lyst var jo i Virkeligheden at staa paa den Side, hvor Aftalen blev sluttet. Vi havde det i og for sig materielt meget godt, men Folket led en Skade, hvis Udstrækning man maaske slet ikke forstaar, naar man ikke har prøvet at være under Tyskernes Jernhæl. Denne Skade vil det tage Tid at faa rettet ud, og for at gøre det maa der være Arbejde og Arbejde til alle. Det forudsætter, at vi kan faa Raastoffer og Kul her til Landet, og det forudsætter igen, at Transporterne gaar let, og at de nødvendige Transportmidler staar til Raadighed. Takket være at de Allierede sejrede baade i Øst og i Vest og i Syd, slap vi jo for at blive udsat for den brændte Jords Taktik, hvad der ellers skulde være General Lindemanns Speciale. Derfor staaer vi nu med vort Produktionsapparat ganske intakt og formaar at producere saa nogenlunde, som vi er vant til, og at levere paa samme Maade, som vi har gjort før Krigen, men Forudsætningen herfor er jo altsaa ikke alene, at vi faar Tilførsler her til Landet, men ogsaa, at vi kan transportere over Søen paa nogenlunde let Maade, og at den nødvendige Tonnage er til Stede.

Ligesom vi er glade for, at vi er blevet Medlemmer af De Forenede Nationer, er vi glade for, at vi kan tiltræde den Aftale, der blev sluttet i London den 5. August 1944, og vi gør det ikke alene, fordi vi har Fordel af det selv. Det er utvivlsomt, at vi har stor Fordel af, at der bliver bedre Befragtningsforhold for livsvigtige Varer, der skal føres over Vandet, saa der ikke bliver saa mange Skibe, der maa gaa langvejs i Ballast, men at Tonnagen udnyttes saa rationelt som vel muligt. Vi kan altsaa glæde os ved, at alle danske Skibe, naar denne Aftale er tiltraadt, kan blive ført tilbage til dansk Register, men vi gør det, som jeg sagde, ikke alene, fordi vi har Nytte af det selv, men ogsaa fordi vi mener, at vi med vor dog betragtelige Handelsflaade kan være til Nytte for de andre allierede Nationer, og dette er os en stor Glæde. Vi ved nok, at Vaabnene er nedlagt i Europa efter Tysklands Kapitulation, men

Freden er jo ikke sluttet endnu; der er endnu haarde Kampe i Østasien, og det medfører naturligvis store Transporter, ikke alene militære, men Transporter af livsvigtige Varer, og derfor er det nødvendigt, at den Tonnage, der er til Raadighed, ogsaa bliver udnyttet saa godt, som den paa nogen Maade kan blive det.

Der er jo store Dele af Europa, som den Dag i Dag er i Nød, der er endogsaa Folk, som er paa Hungersnødens Rand, og derfor anser vi det for en Æresforpligtelse at være med i den Kamp, der i Dag føres for, at vi kan vinde frem til den virkelige Fred.

Denne Aftale rummer naturligvis en lang Række Forpligtelser, og Goderne ved Aftalen kommer først frem efterhaanden, men saa vil de ogsaa vise sig, og vise sig ikke mindst for Danmark.

Den danske Regering vil faa Sæde i eller vil blive repræsenteret i Centralstyrelsen. Det danske Fragtnævn vil faa nær Føling med de Forretningsudvalg, der skal nedsættes i Washington og i London, og kan maaske ogsaa vinde frem til selv at faa Sæde i disse to Forsamlinger eller i en af dem. Den indenlandske Trafik — jeg tænker her paa den indenlandske Passagertrafik — vil ikke lide noget under det, den holdes i Virkeligheden ganske udenfor, og Passagertrafikken paa vore Nabolande ogsaa. Smaaskibstrafikken holdes i Realiteten ogsaa udenfor, og det synes mig ogsaa, som om man vil lade vor Eksportroute fra Esbjerg til England være uden for Aftalen, og saa kan jeg ikke se andet, end at det vil være det eneste rette at stemme for den Beslutning, der her er Forslag om.

At det er Fragtnævnet, der skal administrere efter denne Aftale, er vel kun godt. Fragtnævnet har under Krigen vist sig at være de Opgaver voksne, som er blevet lagt paa dets Skuldre, og jeg tvivler ikke om, at Fragtnævnet ogsaa kan løse den Opgave, som det her faar lagt paa sig. Man kunde maaske ængstes for, at det voksede helt op i Skyerne, for helt fri for Bureautratisme kan man ikke sige, at Fragtnævnet er. Der er mange, som har følt sig lidt krænkede over Fragtnavnets Bureautratisme, men det henstiller jeg til den højtærede Handelsminister at passe lidt paa. Dygtighed, Energi og Viden rummes der tilstrækkeligt af i Fragtnævnet, saa at jeg ikke et Øjeblik vil tænke paa at nægte at anbefale, at Fragtnævnet faar den Magtfuldkommenhed, som der er Tale om at give det i det følgende Lovforslag. Her-